

Postanowienie z dnia 4 października 1996 r.
III KKO 1/96

Do rozpoznawania sporów ze stosunku pracy pracowników samorządowych mianowanych właściwe są sądy pracy.

Przewodniczący Sędzia SN: Jerzy Kwaśniewski, Sędziowie SN: Adam Józefowicz (sprawozdawca), Andrzej Wróbel, przedstawiciel Ministerstwa Sprawiedliwości sędzia Tadeusz Szóstakowski, przedstawiciel Ministerstwa Pracy i Polityki Socjalnej Zofia Neubauer.

Kolegium Kompetencyjne przy Sądzie Najwyższym, z udziałem prokuratora Prokuratury Krajowej Iwony Kaszczyszyn, po rozpoznaniu w dniu 4 października 1996 r. na posiedzeniu jawnym sprawy z wniosku Andrzeja G. o rozstrzygnięcie sporu kompetencyjnego o właściwość między Sądem Rejonowym w J. a Samorządowym Kolegium Odwoławczym w K. w przedmiocie zmiany stosunku pracy mianowanego pracownika samorządowego.

p o s t a n o w i ł:

u z n a ć, że właściwy do rozpoznania sprawy ze stosunku pracy Andrzeja G. przeciwko Urzędowi Miasta J. jest Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w J.

U z a s a d n i e n i e

Mgr inż. arch. Andrzej G. był zatrudniony w Urzędzie Miejskim w J. na stanowisku Kierownika Wydziału Gospodarki Przestrzennej. Na stanowisko to został mianowany z dniem 1 września 1992 r. Pismem z dnia 31 maja 1995 r. Burmistrz Miasta J. wypowiedział Andrzejowi G. stosunek pracy w części dotyczącej stanowiska Kierownika Wydziału Gospodarki Przestrzennej z propozycją objęcia stanowiska Kierownika Biura Architekta Miejskiego. Pismo to zawierało pouczenie o możliwości złożenia w terminie 7 dni odwołania do Sądu Pracy. Wymienione wypowiedzenie stosunku pracy nastąpiło w związku ze zmianami organizacyjnymi Urzędu Miejskiego w J., które nastąpiły od 1 stycznia 1995 r. W miejsce zlikwidowanego Wydziału Gospodarki Przestrzennej utworzono dwa wydziały, a mianowicie Wydział Geodezji i Gospodarki Gruntami oraz Biuro Architekta Miejskiego równoznaczne z funkcją Kierownika Wydziału według § 32 pkt 1 rozdziału V regulaminu organizacyjnego Urzędu Miasta. Stanowiska kierowników wydziałów zostały obsadzone w drodze konkursów, do których Andrzej G. nie przystąpił.

Jednakże Andrzej G. złożył odwołanie od wypowiedzenia stosunku pracy w części dotyczącej stanowiska służbowego, skierowane do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K., które w piśmie z dnia 16 sierpnia 1995 r., [...] uznało się niewłaściwe do rozpoznania sprawy i skierowało odwołanie Andrzeja G. do rozpatrzenia do Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w J. Jednocześnie w tym samym dniu Andrzej G. wniósł odwołanie do Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w J. Sąd ten przywrócił powodowi termin

do złożenia odwołania uznając opóźnienie za usprawiedliwione.

Postanowieniem z dnia 28 marca 1996 r. [...] Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w J. na zasadzie art. 200 § 1 KPC w związku z art. 464 § 1 KPC stwierdził swą niewłaściwość i sprawę przekazał Kolegium Odwoławczemu przy Sejmiku Samorządowym w K. W uzasadnieniu postanowienia Sąd Rejonowy stwierdził, że zarówno akt mianowania, jak również zmiany w tym akcie są decyzjami administracyjnymi, które podlegają zaskarżeniu w trybie przewidzianym w przepisach postępowania administracyjnego, gdyż dotyczą pracownika samorządowego mianowanego. W związku z tym stwierdzenie nieważności decyzji zmieniającej stosunek pracy z mianowanym pracownikiem samorządowym powinno być rozpatrzone przez organ wyższego stopnia w strukturze samorządu.

W tej sytuacji Samorządowe Kolegium Odwoławcze w K. pismem z dnia 22 maja 1996 r. [...] poinformowało Andrzeja G., że w sytuacji zaistniałego negatywnego sporu kompetencyjnego może wystąpić z wnioskiem do Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego o spowodowanie rozpatrzenia sporu.

Andrzej G. zwrócił się na piśmie do Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z prośbą o rozstrzygnięcie negatywnego sporu kompetencyjnego, jaki powstał przy rozpoznaniu jego odwołania od wypowiedzenia zmieniającego stosunek pracy mianowanego pracownika samorządowego.

Rozpatrując powyższy spór kompetencyjny Kolegium Kompetencyjne przy Sądzie Najwyższym wzięło pod uwagę, co następuje:

Przepis art. 10 ust. 1 pkt 2 i ust. 4 ustawy z dnia 22 marca 1990 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 21, poz. 124 ze zm.) stanowi, że w razie reorganizacji urzędu gminy może nastąpić rozwiązanie stosunku pracy z pracownikiem samorządowym mianowanym w drodze wypowiedzenia z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia. Stosownie do przepisu art. 31 ust. 2 tej ustawy, spory ze stosunku pracy pracowników samorządowych rozpoznają sądy pracy. Regulacja ta, zawarta w szczególnym akcie prawnym, jakim jest ustawa o pracownikach samorządowych, stanowiąca pragmatykę służbową dla pracowników urzędów gminnych odnosi się do wszystkich osób zatrudnionych w tych urzędach (określonych w art. 2 ustawy) bez względu na podstawę nawiązania stosunku pracy, w tym także pracowników samorządowych mianowanych, zajmujących stanowiska kierownicze. Kompetencja sądu pracy do rozpatrywania sporów ze stosunku pracy pracowników samorządowych mianowanych jest więc wyraźnie unormowana w pragmatyce służbowej, dotyczącej tej grupy pracowników. Przepis art. 31 ust. 1 ustawy stanowi, że w kwestiach nie unormowanych w tej ustawie stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu pracy. Wynika to także z art. 5 kodeksu pracy, który stanowi, że przepisy kodeksu stosuje się w zakresie nie uregulowanym przepisami szczególnymi. Przepisy ustawy o pracownikach samorządowych nie uzależniają wystąpienia pracownika samorządowego mianowanego do sądu pracy od uprzedniego wyczerpania środków odwoławczych od decyzji rozwiązującej lub zmieniającej stosunek pracy, skierowanych w postępowaniu administracyjnym do organu wyższego stopnia w stosunku do organów gmin, to jest do samorządowego kolegium odwoławczego (art. 17 pkt 1 KPA). Dlatego pracownik samorządowy może wnieść odwołanie bezpośrednio do sądu pracy. Tak postąpił w

niniejszej sprawie Andrzej G., składając odwołanie do Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w J. w dniu 24 lipca 1995 r. Tego samego dnia wniósł także odwołanie do samorządowego Kolegium Odwoławczego w K., które pismem z dnia 19 sierpnia 1995 r. przekazało je bez rozpoznania Sądowi Rejonowemu-Sądowi Pracy w J. według właściwości. Dla ustalenia kompetencji sądów pracy do rozpatrywania sporów ze stosunku pracy pracowników samorządowych mianowanych - zdaniem Kolegium Kompetencyjnego przy Sądzie Najwyższym - nie ma istotnego znaczenia charakter prawny stosunku pracy tej kategorii pracowników. Decydujące znaczenie dla ustalenia właściwości określonego organu do rozpatrywania sporów z omawianego stosunku pracy ma regulacja ustawowa, wyraźnie określająca właściwość sądu pracy do rozpoznawania tych sporów. Niezależnie od tego zwrócić należy uwagę na to, że w piśmiennictwie prawniczym są podzielone zdania na temat charakteru prawnego stosunku pracy pracowników samorządowych mianowanych. Na użytek rozstrzygnięcia niniejszego negatywnego sporu kompetencyjnego nie istnieje potrzeba szerszego omówienia tego problemu prawnego, bowiem wystarczy tu wskazać wyraźną regulację prawną, zawartą w art. 31 ust. 2 omawianej ustawy. Zgodnie z tym przepisem Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w J., do którego wpłynęło odwołanie Andrzeja G. nie był uprawniony do stwierdzenia swej niewłaściwości i do przekazania sprawy Samorządowemu Kolegium Odwoławczemu lecz powinien merytorycznie rozpoznać sprawę, stosując w tej sprawie przepisy o postępowaniu w sprawach z zakresu prawa pracy (art. 476 § 1 pkt 2 KPC). Z ogólnego przepisu art. 464 § 1 KPC zamieszczonego w dziale III, tytułu VII KPC wynika, że jeżeli uprzednio uznał się za niewłaściwy organ administracyjny, do którego pracownik samorządowy mianowany skierował równocześnie odwołanie od wypowiedzenia stosunku pracy, to Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w J. obowiązany był rozpoznać sprawę. Wiążący charakter przepisu art. 464 § 1 KPC przesądza rozstrzygnięcie sporu kompetencyjnego w sposób zgodny z art. 31 ust. 2 omawianej ustawy o pracownikach samorządowych.

Z tych względów Kolegium Kompetencyjne przy Sądzie Najwyższym na zasadzie art. 190 § 1 KPA postanowiło, jak w sentencji postanowienia.

=====